

Altid håb!

38 andagter

Altid håb!

38 andagter

“Ugens andagt” på www.vivit.dk/andagt i 2024

Tekst: Leif G. Jensen

Foto: Et får har altid håb hos sin hyrde

© Kandake Forlag 2024

ISBN 978-87-90210-23-6

INDHOLD

Altid håb?	5
Hvad er da et menneskebarn?.....	6
Herlighed.....	7
Dødstegn som livstegn.....	7
De store ting i livet sker "af sig selv"	9
Hjælp i krise - Salme 6.....	10
Tilgivelse til lykke - Salme 32	11
Skynd dig til hjælp! - Salme 38.....	12
Tilgivet lige på stedet - Salme 51	13
En hjælpeløs hjælper andre - Salme 102	14
Hjælp i personlig skyld - Salme 130	15
Når livsmodet svigter - Salme 143	17
I virkeligheden.....	18
Hvad er der sket?.....	19
Bange kristne	20
Magten fra Kristi lydighed og offer	21
Det afhænger livet ikke af!	22
Hvad gik galt?.....	23
Elsk jeres fjender!	24
Hvad er en kristen? Og hvordan bliver man det?	24
Hvad mangler andre?.....	26
Det, som ingen kan sige sig selv.....	27
Ydmyget af en fisk.....	27
Voksne, der bare vil lege.....	28
Ligesom Jonas	29
Meningen med livet.....	30

Søndags-arbejde	31
Vinstokken.....	32
Guds vilje på to måder	33
Den største	33
Hjælp i skyld	34
Fra døden til livet	35
Dage, da I vil længes.....	36
Halv eller hel hvile?	37
Rådvidhed og angst? Jesus giver håb!.....	37
Fængslet på grund af en prædiken	38
Identitet?.....	40
Simeons trøst	41

Altid håb?

"Der er håb for dine efterkommere," siger Herren. "Dine børn skal vende tilbage til deres land." (Jeremias 31,17)

HERREN taler håb til os mennesker, som oplever, at livet er håbløst.

"Der er håb!" Det sagde HERREN til sit folk, efter at de brutalt var ført i fangenskab år 586 f. Kristi fødsel. Nebukadnezars soldater var trængt ind og havde bortført folket. Det var Guds dom, fordi folket havde vendt sig til afguder og svigtet kærligheden. Men midt i dommen forkyndte Herren håb ved sin profet. Håb til dem, der havde svigtet pagten. Han pegede frem på den pagt, som Messias ville oprette, når han kom til sit folk og tilgav dem deres synder (Jer 31,31).

"Der er håb", sagde HERREN til familier i Betlehem, hvor Herodes soldater var trængt ind og havde myrdet de mindste drengebørn for om muligt at ramme den nyfødte konge, Messias. Sådan havde også Faraos soldater gjort i Egypten, da de førstefødte drengebørn skulle dræbes. Alligevel var der håb. For Gud reddede Moses, som senere udfriede sit folk fra slaveriet. Og han sørgede for, at Jesus Kristus undslap fra Herodes, så han senere kunne komme tilbage og udfri sit folk fra deres synder.

"Der er håb!" Det siger HERREN også til os. Han siger det i sin menighed ved enhver barnedåb. For i dåben forenes et menneske med Jesus Kristus. Dåben renses os for arvesynden og for al gerningssynd. I dåben dør og opstår den døbtte med HERREN til evigt liv. Derfor jubler vi med apostlen Peter og siger: *"Lovet være Gud, vor Herres Jesu Kristi Fader, som har genfødt os til et levende håb ved Jesu Kristi opstandelse fra de døde" (1 Pet 1,3)*. Det er trygt for forældre, at Gud slutter pagt med deres nyfødte barn i en usikker verden, hvor børn ikke regnes for meget værd. Der er håb!

"Der er håb!" Også ved en kristen begravelse. Menneskeligt håb er udslukt, fordi en af vore kære er død, et barn, en voksen eller

en ældre. Men vi takker Gud for håbet om opstandelse til evigt liv og evig salighed.

HERREN taler HÅB ind i vore liv ved Evangeliet om Jesus. Sådan giver han os et godt nytår.

Hvad er da et menneskebarn?

Når jeg ser din himmel, dine fingres værk, månen og stjernerne, som du satte der, hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det? (Salme 8,4)

David stiller spørgsmålet til sin HERRE. Han nævner *din himmel, månen og stjernerne, dine hænders værk*. Han spørger: *Hvad er da et menneske, at du husker på det, et menneskebarn, at du tager dig af det?*

Vi forsvinder ikke for Gud i mængden. For vi er skabt i Guds billede. Skabt til at gå ind i de opgaver, Gud har givet os.

David siger om det menneske, Gud sørger for: *Alt har du lagt under menneskets fødder, får og okser i mængde, selv de vilde dyr, himlens fugle og havets fisk, dem som færdes ad havenes stier*. David havde som hyrdedreng fårene under sig. Dem skulle han vogte. Og som konge vogtede han et helt folk. Også vi har en lille eller stor opgave i dette liv. Vi har ansvar for børn og forældre. Vi har ansvar for kolleger og for brødre og søstre i menigheden. Vi har en opgave der, hvor vi bor.

Hvad er da et menneske, at du tager dig af det og husker på det? Det første i vores liv er hver eneste morgen, at vor Herre tager sig af sit menneske. Han husker på os fra vor dåb til vor grav. Han tæller vore hovedhår. Herren husker os og sørger for os. Og i troen husker vi på ham og siger ham tak.

Herlighed

Men Jesus svarede dem: «Timen er kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis hvedekornet ikke falder i jorden og dør, bliver det kun det ene korn; men hvis det dør, bærer det mange fold. (Johannes 12,23-24)

Jesus Kristus - himlens og jordens Herre - blev menneske. Det var herligt. Vi har sunget om det i julen. Og vi fortsætter. For herligheden får sit højdepunkt og endelige mål i påsken, når han bliver ophøjet på korset og dør.

Han hjælper os til at forstå, hvad det handler om, når han fortæller om hvedekornet. Hvedekornets herlighed er ikke at komme på udstilling og blive beundret. Hvedekornets herlighed åbenbares, når det lægges i jorden og dør.

Sådan også med himlens og jordens Herre. Hans herlighed åbenbares i fornedrelsen og lidelsen. Han bærer vore synder, tager vor straf og lider døden. Men påskemorgen opstår han for at drage alle til sig.

Dette evangelium rammer os på søndag, hvis vi går i kirke. Her læses evangeliet fra Johannes 12,23-33. Og mens vi hører det, drager himlens og jordens Herre os til sig. Vi drages også ind i tjeneste hos ham. Og vi risikerer at få samme skæbne som et hvedekorn. Men det er ikke det værste, der kunne ske med os. Det er faktisk det bedste, der overhovedet kunne ske.

Dødstegn som livstegn

Beretningen om profeten Jonas, hans flugt, stormen og havdyret. (Jonas Bog kapitel 1 og 2)

Fortællingen om Jonas og havdyret kan måske hjælpe os, når vi uventet rammes af ulykke. Se nemlig, hvordan det, der tydede på undergang for Jonas, alligevel blev vendt til noget godt. Gud havde talt til Jonas og sagt, at han skulle gå til storbyen Nineve

med et budskab fra Gud. Men Jonas valgte i stedet charterferie på Middelhavet. Og da kom ulykkerne væltende:

En storm slog skibet ud af kurs og truede med forlis. Søfolkene var alle afgudsdyrkere. Der står, at *de var bange og råbte om hjælp til hver sin gud. ... Jonas havde lagt sig nederst i skibet og var faldet i en dyb søvn (Jon 1,5)*. - Den levende Gud, himlens og jordens Skaber, var ved at vende disse mennesker om til sig. Han brugte Jonas' ulydighed dertil. Det var Herren, som sendte stormen, som de oplevede som livstruende. Men stormen blev deres station på vejen tilbage til Gud. Stormen var et livstegn!

Derefter blev Jonas kastet i havet, og et havdyr slugte ham. Igen kunne det jo kun forstås som hans undergang. Profeten Jonas, bad fra havdyret til Gud: *"Du havde kastet mig i dybet, i havets skød, strømmene omgav mig, alle dine brændinger og bølger skyllede hen over mig. Jeg tænkte: Jeg er jaget bort fra dig; får jeg igen dit hellige tempel at se?" (Jon 2,4)*. Men alligevel blev det hans redning. For et havdyr slugte ham, og han var 3 døgn i havdybet, indtil han blev kastet op på landjorden i levende live. Havdyret var et livstegn!

Sådan er der også ting i vores liv, som isoleret set ser ud til at fratage os livet. Men det er Gud, som i sin godhed vil føre os til omvendelse og gøre vort liv til velsignelse for andre mennesker. Du kæmper måske desperat med et problem og ser ingen udvej. Men Gud er den levende Gud, som virker i dit liv, også gennem storme, sygdom og lidelse.

Stormen og havdyret var ikke Jonas' undergang, men hans redning. Og det, som er svært i dit liv, det er fra Gud! Derfor kan du bede, som Jonas gjorde: *"Men du, Herre min Gud, løftede mig op fra graven. Da mit liv var ved at ebbe ud, huskede jeg på Herren; min bøn nåede til dig i dit hellige tempel. De, der dyrker falske guder, svinger troskaben mod dig. Men jeg vil ofre til dig med takkesang; jeg vil indfri de løfter, jeg aflagde. Frelsen kommer fra Herren!" (Jon 2,7-10)*.

Når du er døbt til at tilhøre Gud Fader, Søn og Helligånd, kan du råbe til din Gud. Og han redder dig fra synd og død. Inden længe

vil du erfare hans redning. Enten ved at du mærker hans hjælp i sygdom, eller ved at han henter dig hjem til sig gennem døden, så du er hos ham i herlighed for evigt og altid.

De store ting i livet sker "af sig selv"

Med Guds rige er det som med en mand, der har tilsået jorden; han sover og står op, nat og dag, og kornet spirer og vokser, uden at han ved hvordan. Af sig selv giver jorden afgrøde. (Markus 4,26-28)

De store ting i livet sker ikke, fordi vi bekymrer os om natten og præsterer om dagen. De sker "af sig selv". Der er rigeligt med beviser!

Fx. pumper hjertet både nat og dag, uden at vi gør det mindste. Gud, vor Skaber, gør det. Og troen i hjertet: Den gav Gud os med genfødslen i dåben. Og han holder troen i live ved Evangeliet, mens vi lytter. Han frelser os ved dåben og Evangeliets ord, som bevarer os i en sand tro.

Den undervisning gav Jesus engang ved søen, da han underviste om Guds rige. *Det er med Guds rige ligesom en mand, der har tilsået sin jord.* Det vokser af sig selv ved den kraft, der er i sædekornet, i Ordet.

Det er godt at vide for os, som ikke kan tro. Gud giver os troen ved Ordet og sørger for alle de store ting i livet.

Hjælp i krise - Salme 6

Når vi kommer ud for katastrofer og ulykker, kan vi gribes af rædsel. Samfundets svar er "krisehjælp". Det er godt og flot, at sådanne tilbud gives. Men hvem kan hjælpe det enkelte menneske, når kroppen sygner hen, og når sjælen gribes af rædsel?

Herre, straf mig ikke i din vrede! Vær mig nådig, Herre, for jeg er svag, helbred mig, Herre, for min krop sygner hen, og min sjæl er grebet af rædsel. (Salme 6)

Sådan beder mennesket i Bibelens sjette salme. Han er grebet af angst, angst for den Gud, som står bag hans liv, nu hvor livet er i stykker.

"Krise" er et græsk ord, som betyder "dom". Krisehjælp betyder: hjælp i dommen.

Når krisen skyldes personlig skyld, ulægelig smerte og døden selv, er det ikke let at forestille sig effektiv krisehjælp. Det nytter ikke bare at påstå, at Gud er kærlig og god. Sådanne "lette ord" har ikke tyngde i forhold til erfaringen af lidelse og følelsen af at være forladt af Gud.

Her træder Jesus Kristus overraskende frem i mørket med hjælp. Aftenen før sin død blev han selv grebet af forfærdelse og angst i Getsemane: "*Min sjæl er fortvivlet til døden!*" Han bad om, at den time måtte gå ham forbi, om det var muligt (Mark.14,33-35).

Han, som havde hjulpet andre ud af fortvivlelse og opvakt mennesker fra de døde, var nu på vej ind i angst og død. Han blev ramt af den vrede og dom, vi har fortjent med vores liv.

Jesus fylder os ikke med lette ord om kærlighed, men står selv midt i krisen og tager dommen alvorligt. Det giver hans kærlighed tyngde og styrke. Tag imod ham og hans hjælp i den kommende tid - søndage og hverdage. Lær ham at kende, mens livet er lyst og let. Da vil du have en hjælper, som gør dig åben for krisen i andres liv, og som er hos dig, når det bliver mørkt i dit eget liv.

BØN: Herre, red mit liv, frels mig i din godhed!

Tilgivelse til lykke - Salme 32

Lykkelig den, hvis overtrædelser er tilgivet, og hvis synder er blevet skjult; lykkeligt det menneske, som Herren ikke tilregner skyld, og i hvis sind der ikke er sving. (Salme 32,1-2)

David var konge i Israel. Han var rig og magtfuld. Men det var ikke ensbetydende med lykke. - Penge og magt gør ingen lykkelig. Et menneskes lykke i sin inderste og mest ægte form er at høre sammen med dem, som elsker os på trods af vore synder og Ham, som har skabt os, fordi han har tilgivet os.

David fortæller os om sin ulykke: **Da jeg tav, sygnede min krop hen, mens jeg stønnede dagen lang. For dag og nat lå din hånd tungt på mig, min livskraft svandt ind i sommerens hede. Sela. (v3-4).** Det er den største ulykke: vores skyld, og at vi ikke vil indrømme den. Benægtelse og fortielse tapper os for livskraft og fastholder os i skylden.

David fortæller om vejen ud af ulykken: **Min synd bekendte jeg for dig, og jeg skjulte ikke min skyld. Jeg sagde: Jeg vil bekende mine overtrædelser for Herren, og du tilgav min syndeskyld. Sela (v5).** Vi får ikke at vide, hvad David havde på samvittigheden. Kun at han fortalte det til Herren. Der opstod en fortrolighed i ham, så han sagde: "*Jeg vil bekende mine overtrædelser for Herren!*" Fortrolighed opstår, når man har tiltro. Og vi mærker, at David stolede på, at Herren ville tilgive. Mærk hans lykke i ordene: "*Og du tilgav min syndeskyld.*"

I denne tid op til påske, vil de gode ord om Jesu lidelse og død for vore synder give os den nødvendige tiltro, så vi får fortrolighed til Gud og åbner os. Det kristne evangelium er jo netop budskabet om, at Gud tilgiver os, fordi Jesus Kristus bar vore synder og døde på korset. Gud ER nådig og barmhjertig. Det ER han. Derfor kan vi betro os til ham - tillidsfuldt - og modtage hans tilgivelse. - Til lykke med tilgivelsen!

Skynd dig til hjælp! - Salme 38

Davids salmer har i 3000 år været Guds folks bønnebog. De ligger som en skat, vi må øse af både i glæde og i smerte. Salme 38 er en af dem, som indeholder smerte. Smerte, fordi jeg har syndet mod Gud.

***Min skyld vokser mig over hovedet,
den er en byrde, der er for tung for mig. (Salme 38,5)***

Denne bøn udspringer af en erkendelse af, at jeg har forbrudt mig mod Livets skaber. Jeg har svigtet dem, jeg skulle elske. Jeg har fået livet af ham, men har misbrugt det. Og nu er jeg ramt. Samvittigheden er ramt. Ja, selv kroppen smerter.

Jeg er knuget og dybt nedbøjet, hele dagen går jeg sørgende omkring. Det brænder i mine lænder, og der er intet uskadt på min krop. (v7-8)

Hvad tør jeg håbe på, hvis jeg har forbrudt mig mod Livets Gud og svigtet mine aller kærester? David viser os, at vi stadig kan håbe på Gud. Han siger:

Herre, straf mig ikke i din vrede. Herre, du kender alle mine ønsker, Dig, Herre, venter jeg på. Skynd dig til hjælp. Svigt mig ikke, Herre. (v2.10.16.23.22)

I tiden op til påske møder vi i Evangeliet en mand, som ligner ham i Salme 38, nemlig Jesus Kristus. Han påtager sig lidelse og smerte. Ikke selvforskyldt, men uforskyldt. Han går ind i denne verdens mørke lidelse og bærer stedfortrædende vore synder.

Hos ham er lys. Hos ham er frelse. Hos ham er håb. I hans navn kan vi bede til Gud fader. Til ham kan vi sige:

Skynd dig til hjælp, Herre, min frelser. (v23)

Tilgivet lige på stedet - Salme 51

Davids salmer er en skat, vi kan øse af i smerte, glæde, skyld og hjælpeløshed.

I Salme 51 fortæller han, at han bad den, efter at profeten Natan afslørede ham som morder og ægteskabsbryder. Men han tilgav ham også lige på stedet, så han også dermed var tilgivet af Gud.

David havde bedrevet hor med sin hærfører Urias' hustru, Batseba. Hun blev gravid. For at skjule det, forsøgte David at få Urias til at forlade sin post som hærfører en enkelt aften og gå hjem og ligge hos sin kone. Men Urias sagde: "Nej! Jeg bliver på min post." Derfor satte David Urias forrest i krigen i håb om, at Urias blev dræbt. Og det blev han. Derfra stammer udtrykket "urias-posten". Nu var vejen fri for David til at hente den smukke Batseba over på slottet. Han giftede sig med hende. Sådan skjulte David sin forbrydelse for omverdenen. Men ikke for Gud og for Guds profet Natan.

En dag fortalte profeten kongen om en rig mand med får og meget kvæg. En fattig nabo havde kun ét lille lam. Det var som en datter i familien. Nu fik den rige besøg og skulle tilberede et festmåltid til gæsten. Da tog han den fattige mands lam og slagtede det. David blev rasende og sagde, at denne rige mand skulle henrettes. Da sagde Natan til David: "*Du er manden!*" David havde dødsdømt sig selv.

Sådan indså David sin dobbelte forbrydelse og sagde: "*Jeg har syndet mod Herren.*" Og Natan svarede: "*Så tilgiver Herren din synd.*" Tilgivet på stedet!

Når vi spørger, om Gud kan tilgive os for den forbrydelse, vi har begået, er det godt at læse om Davids historie. Den kan læses i Anden Samuelsbog 11-12.

Men endnu bedre er det at læse om en mand, som blev sendt ud i krigen mod synden, døden og helvede. Han stod helt alene i frontlinjen. Og han blev korsfæstet og døde på grund af vore forbrydelser. Og han opstod på den tredje dag. Manden hedder

Jesus Kristus. Han er Guds søn, som opstod fra graven påskemorgen.

På den baggrund bliver Salme 51 din bøn. Du kan gå til din præst og sjælesørger i din menighed. Hvis han lytter til dig og er tjener hos den samme Herre, som profeten Natan tjente under, vil han sige det samme til dig, som Natan sagde til David. Og du bliver tilgivet lige på stedet.

En hjælpeløs hjælper andre - Salme 102

En bøn. Til brug for en hjælpeløs, når han føler afmagt og udøser sin klage for Herren. (Salme 102,1)

En hjælpeløs hjælper andre. Hvordan går det til? For den, som selv behøver hjælp, er vel den ringeste til at hjælpe andre, eller hvad? - Når jeg bruger bibelens salmebog i Gamle Testamente mærker jeg, at de, der havde aller mest brug for hjælp, hjælper mig mere end alle, som har styrke, visdom og overskud.

Bed salmen, når du er hjælpeløs og føler afmagt. Her er nogle overskrifter: Den bedende kalder på Herren. Han beskriver sin situation for Herren. Han kender Herrens harme og vrede, men også Herrens barmhjertighed og medynk mod Zion. Det får følger for alle mennesker - også de nøgne. Det skal skrives ned. Herren ser mig, hører og sætter i frihed. Hans navn skal forkyndes på Zion, han skal dyrkes af alle mennesker.

Der kan siges meget klogt om salmen. Men det bedste, man kan gøre med salmen, er at bede den. Bed, når du er i nød, når du kun er skin og ben, når ligner en allike i ørkenen, en ugle i ruinerne eller en enlig fugl på taget. Bed, når du må spise aske som brød og blande dit vand med tårer (det løbet fra dine øjne ned i dine hænder, når du øser vand fra vaskefadet op til dit ansigt). Når du har det sådan, da bed Salme 102. Meditér. Tænk efter.

Salmen fylder ikke med selvmedlidenhed. For du mærker, at din situation *skyldes Herrens vrede og harme (v11)*. Der er et og andet i dit liv, som er forkert, ja, meget forkert.

Mens du beder, omsluttet du snarere af din Herres barmhjertighed. For du kan jo læse i Skriften, at din Herre blev menneske. Han kom ind i elendigheden. Han blev selv hjælpeløs i Getsemane, da de tog ham til fange. Han tømte Guds vredes bæger. Det gjorde han villigt. Jesus er din Frelser.

Derfor kan du bede: ***Du vil rejse dig og være barmhjertig mod Zion, for det er tid at vise nåde, ja, tiden er kommet (v14-15). For Herren genopbygger Zion, han viser sig i sin herlighed. Han vender sig til de nøgnes bøn, han afviser ikke deres bøn (v16-18).***

"Zion" var templets sted i Jerusalem. For en kristen er "Zion" det sted, hvor Evangeliet om Jesus forkyndes, og hvor dåb og nadver er i brug.

Nu er der lovsang i hjælpeløsheden (v22). Og den bedende fortæller, at alle mennesker skal dyrke denne Gud og Herre. Altså os. Det kan vi jo ikke lade være med, når vi hører Evangeliet om Jesus, at han er Herren, som er steget ned og har gjort sig til ét med os. Det forkyndes for os på vej til påske, når vi læser evangelierne. Hør det på "Zion". Og bed!

Hjælp i personlig skyld - Salme 130

Fra det dybe råber jeg til dig, Herre. Herre, hør mit råb! (Salme 130,1)

"Det dybe" kan være mange ting i et menneskes liv. Fangenskabets dyb, hvor krig eller hungersnød holder en fast. Eller depressionens dyb i sindet, fordi man er ramt af krigens rædsler, som har gjort livet håbløst. Eller meningsløshedens dyb midt i et liv, hvor man har alt, hvad man kan ønske sig, undtagen mening og håb.

I Salme 130 er "det dybe" en personlig ulykke, nemlig den ulykke, som stammer fra personlige skyld. Nu vil nogle måske hævde, at skyld kun er en subjektiv ting, som man kan arbejde sig ud af med en god portion terapi, så man atter finder tilbage til et godt selvværd. - Men så enkelt er det ikke. En forbryder slipper ikke for straf ved at gennemgå et terapeutisk forløb, hvor han får det bedre med sig selv. Har han slået nogen ihjel, er problemet en objektiv skyld, fordi han dræbte et andet menneske. Og han slipper ikke for sin straf.

I Salme 130 er der tale om at være fanget i det dybe på grund af sin skyld. Den bedende erkender, at han har forbrudt sig overfor Gud, som gav ham livet. Og hvor skal man da vende sig hen?

Det underlige og forunderlige er, at den skyldige vender sig til Gud. Han siger jo: ***Men hos dig er der tilgivelse, for at man skal frygte dig (v4).***

Og i salmens sidste to vers fortæller han, at tilgivelsen gælder hele Guds folk: ***Israel, vent på Herren, for hos Herren er der troskab, hos ham er der altid udfrielse. Han udfrier Israel fra al dets skyld (v7-8).***

I påsken hører vi, at Guds Søn kom ned i dybet til os, som var fanget i dødens og skylden. Og her gjorde vi det af med ham. Vi korsfæstede ham. Men han bar vores skyld. Og på korset bad han for sine fjender: *"Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør!"*

Salme 130 er en hjælp til det menneske, som er i det dybe. Både til de indespærrede i dødens mineskakt, i en dybe depression og i skyldens dyb. Gud har givet os sin Søn, Jesus Kristus, som redningsmand ind i vores verden med dødsfrygt, psykiske lidelse og personlig skyld. Evangeliet tager os med ind i hans mørke. Og påskemorgen ser vi lyset. Derfor kan vi ***vente på Herren, mere end vægteren venter på morgen (v6).***

Salme 130 giver os håb i det dybe mørke. Opstandelsens morgen er på vej

Når livsmodet svigter - Salme 143

Mit mod svigter, mit hjerte står stille i brystet. (Salme 143,4)

Modløshed af denne kaliber er noget andet end at hænge med hovedet. Det handler om livsmodet, modet til at leve. For hjertet står stille i brystet. Sådan har vi det, når selve livet er truet, og vi ikke ser nogen udvej. Vi er ramt i vores livsnerve. Vi har mistet en, som betød alt for os. Hvor er hjælpen?

Men David fortæller, at at problemet er endnu større end manglende livsmod og tab af ens nærmeste: ***Før ikke sag mod din tjener, for intet menneske er retfærdigt over for dig. (v2)***

Problemet er, at han har fået Gud imod sig. Derfor står hjertet stille i ham, og modet har svigtet.

Alligevel råber han til Gud: ***Herre, hør min bøn, lyt til min tryglen, svar mig i din trofasthed og retfærdighed! (v1)***. Han afslører her, hvorfor han tør bede til Gud: Fordi Gud er TROFAST. Hvad der ligger i Guds trofasthed forstår vi, når vi gør, som David gjorde. Han siger: ***Jeg mindes fortids dage, jeg grunder over alle dine gerninger og tænker over dine hænders værk. (v5)***

Når vi grunder over alle Guds gerninger - og særligt det, han gjorde for os i påsken, da vor Herre døde og opstod for os - giver Gud os troens mod, så vi kan bede med David: ***Jeg rækker hænderne frem imod dig, min sjæl tørster som den udpinte jord efter dig. Hold mig i live for dit navns skyld, Herre. (v6 og 11)***

Evangelisterne fortæller om modløse mennesker i beretningerne om Jesu opstandelse. Kvinderne ved den tomme grav var bange (Mark 16,8). Disciplene klagede og græd og kunne ikke tro, at Jesus var opstået (Mark 16,10). Men evangelisterne fortæller også, at Jesus kom til dem og fortalte, hvad Gud havde forudsagt i Skrifterne om Kristi lidelse, død og opstandelse. Og en ting til: at han holdt måltid med dem og "brød brødet" (Luk 24,31).

Det er medicinen, når vi mister livsmodet. At vi hører om Guds trofasthed i Skriftens ord og modtager Jesu legeme og blod i den hellige nadver. Her er livskraft til os, når livsmodet svigter.

I virkeligheden

Efter sabbatten, da det gryede ad den første dag i ugen, kom Maria Magdalene og den anden Maria for at se til graven. Og se, der kom et kraftigt jordskælv. For Herrens engel steg ned fra himlen og trådte hen og væltede stenen fra og satte sig på den. Hans udseende var som lynild og hans klæder hvide som sne. De, der holdt vagt, skælvede af frygt for ham og blev som døde. Men englen sagde til kvinderne: «Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det.» Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det.
(Matthæus 28,1-8)

I sidder sammen ved morgenbordet. Du fortæller de andre noget, du har oplevet: Det lyder fantastisk. Men så spørger de: „Hvor skete det? Hvornår skete det? Hvem så det?“ Og du tænker efter og svarer: "Det var noget, jeg drømte i nat, men synes I ikke, at det var smukt?" - Og jo. Det lyder smukt. Men det var kun en drøm. Det skete ikke i virkeligheden.

På morgenbordet står en påskelilje. Den er ikke plukket i nogens tanker eller drøm, men vokset frem i haven. Den har sit løg et sted i jorden. Det var din hånd, der plukkede den. Nu står den i vasen i al sin pragt og dufter. Den er virkelig.

Sådan er det med påskeevangeliet og Jesu opstandelse fra de døde. Det er ikke en oplevelse i en drøm eller i andres tanker. Jesus opstod fra graven "den første dag i ugen"! Maria Magdalene og den anden Maria, Jakobs mor, og Salome mødte ham. Stedet, hvor han opstod, var et helt bestemt sted, nemlig Josef af Arimatæas grav udenfor Jerusalem. Evangelisterne fortæller. De kunne ikke selv tro det i begyndelsen. Men de så, at graven var tom. Det blev forkyndt for dem af øjenvidner. Og Kristus selv kom til dem og åbnede Skrifterne for dem. Da indså

de, at han måtte lide og dø for deres synder. Da troede de, at han var deres Herre og Frelser. I virkeligheden.

Kristus-tro er tro på virkeligheden, på det, som skete på et bestemt tidspunkt og et bestemt sted. Det er tro på Ham, som døde for vore synder og opstod fra de døde påskemorgen - i virkeligheden! Der var navngivne vidner til det. Og i De hellige Skrifter i Bibelen møder vi det som profeti og opfyldelse. Derfor tror vi, at Jesus er vores redningsmand i liv og død.

Hvad er der sket?

Hvad er der sket med et menneske, hvis det er blevet en kristen? Jesus forklarer: **"Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig." (Johannes 10,27)**

Forholdet mellem Kristus og de kristne er som forholdet mellem en hyrde og hyrdens får. Fårene hører hyrdens røst og følger med. "Følger ..." Ikke sådan, at man præsterer noget stort som kristen. Får præsterer jo ikke noget stort for deres hyrde! Det er derimod hyrden, som gør alt for sine får. At følge hyrden betyder, at man lader sig føre derhen, hvor der er grønt græs og rindende vand, og at man er hos ham, når man møder ulve og andre rovdyr.

At være kristen er ikke at være stærk og kunne alt. At være kristen er at være hos sin hyrde, som man tror på.

Jesus lover os: **"... og jeg giver dem evigt liv, og de skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd." (Johannes 10,28)**

Her må du medregne alt det, som hører sammen med død og fortabelse både her i livet, og når du skal dø. Jesus beskytter sine får mod alt ondt.

Mens vi lytter, bliver vi hans får, hvis vi da ikke allerede er det. Sådan er det med den gode hyrdes røst. Han finder os mennesker i vores store nød og gør os til sine får.

Bange kristne

***"Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud og tro på mig!"
(Johannes 14,1)***

I evangeliet møder vi en flok bange disciple, og dermed også os selv. De var mænd i deres bedste alder. Jesus havde valgt dem til at være apostle. De skulle bringe budskabet frelse og håb ved troen på Jesus Kristus ud i verden. Men hvordan kunne de det, når de selv var ramt af frygt og forfærdelse. For deres Mester og Herre Jesus skulle dø. De fattede det ikke. Hvis vores Frelser bukker under for død og ondskab, er alt håb da ikke slukket for altid?

I den situation trøstede Jesus *ikke* med floskler som: *"Vi skal jo alle skal dø"*, eller *"Døden er en naturlig ting"*. Han sagde heller ikke: *"Jeg tror på jer, og I skal også tro på jer selv."*

Han sagde derimod: *"Tro på Gud og tro på mig!"* Stol på mig, fordi jeg dør for jer. Men det var det, som var umuligt at forstå og fatte! Derfor forklarer Jesus dem og os: *"I min faders hus er der mange boliger."* *"Og jeg går bort for at gøre en plads rede for jer."* Det, som syntes at være nederlag og undergang, nemlig at Jesus skulle gå bort og dø, det er vores redning. Det er vores redning, at Jesus lider straffen for vore synder og dør døden for os og går til Faderen. Der har han gjort en plads rede for os.

Tænk på røveren på korset, der døde sammen med Jesus. Til ham sagde Jesus: *"I dag skal du være med mig i paradiset!"* Ikke fordi han havde været et godt menneske, men fordi Jesus var hans frelser. Så når et lignende nederlag rammer os - og det gør det før eller senere - da siger Jesus det samme til os: ***"Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud og tro på mig!"***

Magten fra Kristi lydighed og offer

Og Jesus kom hen og talte til dem og sagde: "Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple!" (Matthæus 28,18-19a)

Efter sin opstandelse mødte Jesus de 11 apostle på et bjerg i Galilæa. Ud fra evangeliernes beretninger kan hans ord sammenfattes sådan:

"I, kære disciple og kære kristne menighed! I er svage og har ikke megen kraft. Jeg ved selv, hvordan det er fra mit eget liv. Da jeg kom til verden i Betlehem, var jeg lille og svag. Og da Josef senere flygtede over hals og hoved for at redde Maria og mig, var vi magtesløse. Jeg husker også, hvordan det var i ørkenen, da Djævelen fristede mig. Jeg var svag og udsultet og måtte sætte min lid til det ord, min far har givet mennesker i Den hellige Skrift. Min svaghed blev dog allermest tydelig, da jeg blev korsfæstet. Men Faderen rejste mig op af graven. I kan stole på den magt, jeg har fået. Jeg bærer jer med min lydighed og mit offer, når jeg befaler jeg jer at gøre alle folkeslag til mine disciple. Døb frimodigt i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn! Og lær de døbte alt det, jeg lærte jer! Lær dem at holde sig til mit ord. Og se, jeg er med jer alle dage helt frem til fuldendelsen!"

Sønnen, Jesus, har fået al magt i himmel og på jord givet på grund af sin lydighed mod Faderen. Og den lydighed hænger sammen med kærlighed til menneskeheden. Han blev fornedret. Han led og døde på et kors for vore synder. Og han opstod på den tredje dag.

Lydighed og offer forbindes normalt ikke med magt. Men magten i den kristne menighed er stammer fra Jesu lydighed og offer for os.

Enhver kristen menighed bæres af Kristi lydighed og offer. Hans kærlighed til os og til alle mennesker er mægtigere end alt verdens magt og herlighed. Ud af hans kærligheds magt vokser den kristne mission. *"Gå derfor hen og gør alle folkeslag til mine disciple, idet I døber ... og lærer dem ... !"*

Det afhænger livet ikke af!

"Et menneskes liv afhænger ikke af, hvad det ejer, selv om det har overflod." (Lukas 12,15)

Livet afhænger ikke af, hvad vi ejer, og slet ikke af al vores overflødige ejendom. Det siger Jesus til en mand, som bad om hjælp. *En i skaren sagde til Jesus: "Mester, sig til min bror, at han skal skifte arven med mig." (Luk 12,13)*

Mandens far var død. Og nu skulle han og broderen arve. Måske penge. Måske en stor gård. Der skulle deles, men den ene bror ville ikke dele. Ville de nu skændes og bryde fællesskabet med hinanden på grund af arven? Var det vigtigere end at have hinanden? Hvad kunne den bror, som var ved at miste sin del af arven, opnå, hvis han krævede sin ret og tog sagen for en dommer? Jo, han kunne opnå den del af arven som han havde ret til. Og hvad så?

Jesus svar lød sådan: *«Menneske, hvem har sat mig til at dømme eller skifte mellem jer?» Og han sagde til dem: «Se jer for og vær på vagt over for al griskhed, for et menneskes liv afhænger ikke af, hvad det ejer, selv om det har overflod.» (v14-15).* Og derpå fortalte han en lignelse om en rig bonde, hvis mark havde givet godt. Mandens eneste problem var at få plads til sin rige høst. Derfor besluttede han at udvide bygningerne, så han kunne opbevare sit korn. Og han *sagde til sig selv. "Ven, du har nok til mange år. Slå dig til ro, spis, drik og vær glad." (v19)*

Faktisk meget ynkeligt, at han kalder sig selv for "ven". For hvor længe holdt så det venskab? Blot en enkelt nat. *Gud sagde til ham: Din tåbe, i nat kræves dit liv af dig. Hvem skal så have alt det, du har samlet? (v20).* Han døde samme nat. Og hans ven, som var ham selv, døde også. Sådan blev det sandt, at hans liv ikke hang af hans ejendom eller overflod.

Vi, som lytter med til evangeliet, og som lever i en kultur, hvor overfloden er stor. Til os siger Jesus: *Sådan går det den, der samler sig skatte, men ikke er rig hos Gud.» Til sine disciple sagde han: «Derfor siger jeg jer: Vær ikke bekymrede for livet, hvordan I*

får noget at spise, eller for, hvordan I får tøj på kroppen. (v21-22). Det er vores ven, der taler. Jesus er vennen. Han satte sit liv til for os på korset, han bar vore synder og sejrede over døden ved sin opstandelse. Og i dåben blev vi føjet sammen med ham. Han er vor virkelige ven. Livet afhænger af fællesskab med ham.

Hvad gik galt?

Jesus sagde også: "En mand havde to sønner. Den yngste sagde til faderen: Far, giv mig den del af formuen, som tilkommer mig. Så delte han sin ejendom imellem dem. Nogle dage senere samlede den yngste alt sit sammen og rejste til et land langt borte." (Lukas 15,11-12)

Hvad gik galt, siden den yngste søn ville rejse? For noget gik galt. Det var jo ikke kun en rejse, men et hårdt og endegyldigt farvel. Han bad ikke kun om arveforskud, men om at få sin del af arven udbetalt, så han kunne forlade hjemmet og aldrig vende tilbage. -

Det sker vist yderst sjældent. Og hvis man forsøger, hvem ville da udbetale arven under sådanne omstændigheder? Men sådan gør man mod Himlen. Sådan gør man mod ham, som gav os livet. Det er derfor, Jesus fortæller denne lignelse. Det ligner tyveri ved højlys dag, ja, det minder om fadermord. - "Jeg vil leve som om Gud ikke er til. Hvor jeg har mit liv fra, er uvedkommende. Jeg vil bare leve og have så meget ud af det som muligt. Og jeg vil eksperimentere med livet. Gud ser ikke! Gud ved intet! Gud findes måske, men hvad kan jeg bruge det til? Der er kun mig og ingen anden. Lad mig leve sammen med dem, jeg kan nyde livet med."

Hvad gik galt i lignelsen? Var det faderens skyld? Han gav efter og delte sin ejendom imellem sønnerne. Vi hører ikke om nogen diskussion mellem ham og den yngste, som ville rejse. Ikke engang en bebrejdelse. Måske fordi det var så meningsløst og udsigtsløst at sige noget? Måske fordi Gud er sådan? Er det så Guds skyld, at mennesket vil leve uden Gud?

Jesus fortæller i Lukas 15,11-32, at sønnen en dag vendte hjem, og hvordan han blev modtaget! Og her kan man også spørge: Hvordan kunne det ende så godt?

Elsk jeres fjender!

I har hørt, at der er sagt: 'Du skal elske din næste og hade din fjende.' Men jeg siger jer: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer (Matthæus 5,43-44)

Kærlighed til fjenderne, det er hovedtemaet i evangeliet. Ikke blot i Jesu krav til os, men også i hans eget liv for os. Han underviste om det i sin første store prædiken, Bjergprædikenen. Og i det sidste ord, han sagde før sin død på korset, gjorde han selv alvor af det. Her bad han: "**Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør!**" (Lukas 23,43).

Og evangeliet sammenfattes af apostlen Paulus sådan: **For mens vi endnu var hans fjender, blev vi forligt med Gud, ved at hans søn døde (Romerbrevet 5,10).**

Gud frelste os, mens vi var hans fjender. Det, han kræver af os, giver han os samtidig. Han beder for os, beder om tilgivelse.

Hvad er en kristen? Og hvordan bliver man det?

Jesus spurgte sine disciple: "Men I, hvem siger I, at jeg er?" Simon Peter svarede: "Du er Kristus, den levende Guds søn." Og Jesus sagde til ham: "Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene." (Matthæus 16,15-17)

Efter små tre års vandring sine disciple spurgte Jesus dem: "*Hvem siger I, at jeg er?*" Da svarede de, at han var Kristus, Messias, dvs. den salvede, frelseren, skulle komme og frelse sit folk fra deres synder.

Derpå fortalte Jesus dem, hvad en kristen er, og hvordan man bliver kristen:

1) En kristen er SALIG. *"Salig er du, Simon, Jonas' søn."* Salig betyder lykkelig ud over alle grænser. Lykkelig hos Gud. Lykkelig i liv og død og efter døden. *Lykkelig, fordi ens overtrædelser er tilgivet (Salme 32,1). Salig, fordi vi aldrig i evighed skal gå fortabt, og ingen river os ud af Jesu hånd (Johannes 10,28).*

Altså: Salig, fordi vi har fået evigt liv ved troen på Jesus Kristus. *"Den, som tror mit ord har evigt liv og kommer ikke for dommen"* (Joh 5,24). Og: *"Den, som tror og bliver døbt, skal frelses!"* (Mark 16,16).

2) Og hvordan bliver man det? Jesus svarer: *"for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader, som er i himmelen."* Det er vidunderligt, at Gud Fader åbenbarer Jesus for os i Den hellige Skrift, så vi kan sige som Peter. Gud Fader gør det for os ved Ordet og Sakramenterne.

En kristen er kristen og salig, fordi Gud Fader har åbenbaret sig for os og givet os troen.

Skal vi så være på et højt niveau for at være kristne og salige? Hør, hvad Jesus svarer: *"Jeg priser dig, fader, himlens og jordens Herre, fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åbenbaret det for umyndige; ja, fader, for således var det din vilje."* (Matt 11,25-26).

Gud giver os troen ved de midler, han gav os i missionsbefalingen: *"Gør alle folkeslag til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, jeg har befalet jer."* (Matt 28,18-20).

Så er der bare at sige: Til lykke! Vi er jo salige ved tro og dåb. Så enkelt er det! Så stort! Så herligt! Og derfor holder en kristen fast ved Guds ord og Sakramenter, hvorigennem han åbenbarer sig for os og bevarer os i troen. Sådan lever vi som kristne hos ham i hans kirke.

Hvad mangler andre?

Den unge mand sagde: «Det har jeg holdt alt sammen (nemlig de 10 bud). Hvad mangler jeg så?» Jesus sagde til ham: «Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!» (Matthæus 19,20-21)

En rig ung mand kommer til Jesus og spørger, hvad han mangler for at få evigt liv. Han er optaget af sin egen lykke her på jorden. Den har han opnået ved rigdom. Men han er også optaget af at få del i evig lykke, når han skal dø. Derfor spørger han: "*Hvad mangler jeg?*"

I sit svar sætter Jesus fokus på, hvad *andre* mangler. "*Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige.*" Der findes mange fattige. Og du har flere penge og mere ejendom, end du selv behøver. Det, andre mangler, det mangler du at give til dem. For du har det. Du mangler at give det til andre, som andre har brug for. Så hør nu mit svar: "Sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige!"

Det samme siger Jesus til os. Guds bud og befaling til os handler om *andres* lykke og om *Guds* ære. Det drejer sig om, hvad andre mangler. Og de andre er din ægtefælle, dine børn, din menighed, din kollega og din nabo. De andre er det ensomme og lidende menneske, som du ved om. Gud kræver, at du elsker din næste som dig selv.

Men hvordan får vi da selv lykke her i livet? Og hvordan får vi lykke og evig salighed, når vi dør? Det er Guds gave til os. Han sørger for os her i livet gennem de mange kære mennesker, som elsker os og hjælper os. Og han frelser os ved sin kære Søn, Jesus Kristus, som døde for vore synder og opstod fra graven og overvandt døden.

Det, som ingen kan sige sig selv

Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hviskes jer i øret, skal I prædike fra tagene. (Matthæus 10,26-27)

Sandheden om menneskelivet kender ingen af os fra os selv. Den må åbenbares for os af Skaberens, Frelserens, Livgiverens. Og den åbenbaring kaldes Evangelium! Glædeligt budskab.

Jesus siger: *”For der er intet hemmeligt, som ikke skal åbenbares, og intet skjult, som ikke skal blive kendt. Hvad jeg siger jer i mørket, skal I tale i lyset, og hvad der hviskes jer i øret, skal I prædike fra tagene.”*

Der er noget godt at sige om dette liv og denne verden, hvor døden gør det af med os alle, og hvor synd og skyld huserer, hvor børn fødes i smerte og arbejde kan gøre ondt. Jesus hviskede det til sine disciple, for at de skulle prædike det fra tagene. Og det gjorde de. Sådan gik det til, at Evangeliet blev forkyndt i hele verden, også hos os. Sådan skabte han sin kirke og menighed. Og bevarer han sin kirke også hos os.

Det er den største gave: at høre Evangeliet om Guds omsorg i småt og stort og om syndernes forladelse og evigt liv ved Jesu død og opstandelse. Jesus Kristus er i sin kirke, når vi holder gudstjeneste. I evangeliet siger og giver han os det, intet menneske kan sige eller give sig selv.

Ydmyget af en fisk

Herren befalede en stor fisk at sluge Jonas, og Jonas var i fiskens bug tre dage og tre nætter. Fra fiskens bug bad Jonas til Herren sin Gud. (Jonas' Bog 2,1-2)

Jonas er en ulydig profet. Han flygter bort fra Gud. Men en stor fisk er lydlig. Den gør, hvad Herren befaler den at gøre. Jonas var døden nær, men blev reddet af Herren gennem det store havdyr. Her viser Gud Jonas og os, at han er nådig og barmhjertig, sen til

vrede og rig på troskab. Jonas bliver ydmyget og frelst. Gud ydmyger og frelser.

Dyr, fugle, insekter og fisk følger deres instinkter. Vi havde for nogle uger siden et solsortepar i haven. De rugede trofast og hentede senere mad til ungerne. De blev ved, indtil ungerne kunne flyve. Himlens og jordens skaber lagde sin befaling ned i deres natur.

Vi mennesker har også instinkter og drifter. Det er en gave, når en mor sørger for sit nyfødte barn. Det er en gave, når unge drages af hinanden og bliver kærestere, bliver gift og får børn. Og det er en gave, når voksne børn sørger for deres gamle forældre. Det er Skaberens gave til sine mennesker.

Men der er også en sørgelig og forfærdelig drift i os, så vi vender os imod Skaberens klare vilje og er ulydige mod forældre, villige til at dræbe med ord, svigter i ægteskabet og beriger os på andres bekostning i stedet for at hjælpe.

Gud befaler os at elske ham og elske vor næste som os selv. Og han siger enkelt og tydeligt, hvad det betyder. Nemlig i de 10 bud. Dem må vi lytte til og adlyde. Og i evangeliet taler han til os om Jesus, der døde og opstod for os. Og Gud befaler: Hør evangeliet og modtag min kærlighed og tilgivelse.

Ligesom Jonas var i havdyrets bug i tre døgn, sådan var Guds Søn i døden tre døgn og blev vores frelser, da han opstod søndag morgen i påsken.

Voksne, der bare vil lege

Men hvad skal jeg sammenligne denne slægt med? Den ligner børn, der sidder på torvet og råber til de andre: Vi spillede på fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang klagesange, og I sørgede ikke. (Matthæus 11,16ff)

”Men hvad skal jeg sammenligne denne slægt med? Den ligner børn!”

Og hvad gør børn? De leger. Og det har de lov til. Ja, hvis de ikke leger, er det måske fordi deres voksne forældre opfører sig som børn, så børnene er nødt til at være de voksne. Og da kan børnene ikke lege. Nogle børn har en tung barndom uden leg, fordi deres forældre ville lege og få børn for sjov. Forældrene brugte tid, sex og penge for sjov.

Jesus kritiserer ikke sin slægts børn, men sin slægts voksne. Jesus fortæller om to lege, som voksne i hans generation ønskede at lege. *"Vi spillede fløjte for jer, og I dansede ikke; vi sang klagesange, og I sørgede ikke."* Og det var to lege, som de foreslog, når de mødte Johannes Døber og Jesus, Menneskesønnen.

Når Johannes Døber prædikede om synd og kaldte de voksne til at indrømme og bekende synden, ville de hellere lege "bryllup", "dansen". Og når Jesus prædikede Guds nåde og frelse for syndere, ville de voksne hellere lege "begravelse", "klage-legen".

Når en kristen prædiken kalder os til at indrømme, at vi er syndere, må vi ikke afvise den. Og når vi hører en kristen prædiken forkynde tilgivelse og frelse, må vi ikke sige, at det ikke går an at tilgive synden.

Bøn: Tak, kære Herre Jesus Kristus, at du overbeviser os om synd og tilgiver os alle vore synder. Amen

Ligesom Jonas

***"For som Jonas var i bugen på havdyret i tre dage og tre nætter, sådan skal Menneskesønnen være i jordens skød i tre dage og tre nætter."* (Matthæus 12,40)**

Profeten Jonas' ophold i havdyret blev ikke hans undergang, men hans redning. Senere blev det også til redning for indbyggerne i Nineve, som han prædikede for. De omvendte sig ved Jonas' prædiken.

Jesus fortæller, at hans egen død og opstandelse er vores redning. Menneskesønnen vil blive kastet i døden, opslugt af

mørket og være i graven – i jordens skød – i tre dage og tre nætter. Men efter tre dage vil han opstå.

Og derefter vil hans apostle gå til Nineve, Rom, Asien, Afrika, Europa og Syd- og Nordamerika, ja, til alle folkeslag og prædike. Og prædikenen lyder sådan: *"Der kommer en dommedag. I mærker lidt af det i jeres samvittighed. I har talt ord og gjort ting, som gør jer skyldige. Måske ikke i de samme grove ting, som indbyggerne og kongen i Nineve havde gjort. Men I skal stå til regnskab for hvert tomt ord, I har talt! Men hør: Menneskesønnen bar jeres synder. Han blev lagt i graven for jeres synders skyld. Og han opstod 3 dage efter. Og nu lyder det: Vend dig til ham og få tilgivelse!"*

Sådan er det kristne evangelium. Det lyder til alle mennesker. Og er du døbt, blev du i dåben begravet og oprejst fra døden med Kristus! Derfor kan du være ved godt mod! Dine synder tilgives dig nu, når du hører evangeliet. Da er alt vel.

Meningen med livet

Men den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl, ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at give sit liv so løsesum for mange (Matthæus 20,28)

"Løsesum" er en betaling for at blive befriet og slippe fri af noget ondt og livsødelæggende. Løsesummen befrier, så man kan vende tilbage til det liv, man blev frarøvet ved fangetagelsen. Jesus siger: *"Menneskesønnen er ikke kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange."* Meningen med Jesus' liv var ikke, at andre skulle tjene ham og varte ham op. Han levede ikke for at få penge, læne sig tilbage og lade andre tjene ham. Han levede for at tjene den enkelte, ja, alle mennesker.

Han føjer til: "og give sit liv som løsesum for mange." Han gav ikke som vi af sin overflod. Han gav sit liv. Han gav det for mange. Sådan befriede han os fra vores slaveri under synden og fra døden og dommen. I troen på ham kan vi leve det liv, vi oprindeligt er skabt til, nemlig til at tjene andre i kærlighed og offer.

Jesus giver os sit liv. Og meningen med det liv, vi får af ham, er at tjene andre.

Søndags-arbejde

Jesus sagde til ham: «Rejs dig, tag din bære og gå!» Straks blev manden rask, og han tog sin bære og gik omkring. Men det var sabbat den dag. (Johannes 5,8-9)

Ved at lade manden bære rundt på sin bære på sabbatsdagen skabte Jesus røre iblandt jøderne. Båren fortalte jo to ting: at manden, som engang var lam, nu var rask, og at det var Jesus, som havde gjort ham rask. Og det var provokerende, at han på hviledagen bar sin bære i strid med jødernes regler.

Det er meningen med helligdagen, at vi bærer det med os, som vi får af Gud i den kristne kirke, nemlig syndernes forladelse. Bær din synd frem for Gud. Gå i kirke i en menighed, hvor man tager synden og Guds dom alvorligt, og hvor man samles om den tilgivelse, Jesus er kommet til os med. Og bær tilgivelsen med dig hjem fra kirke.

Det er det rette søndagsarbejde, at vi sammen bekender vore synder, tager imod tilgivelsen og tager den med os hjem. Den, som bærer tilgivelsen med sig, vil altid få en særlig betydning for andre, ligesom det fik betydning for jøderne, at manden bar sin bære på sabbatsdagen.

Vinstokken

Jeg er det sande vintræ, og min fader er vingårdsmanden. ... Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed. (Johannes 15 v1 og 9)

For jøder var vinstokken en betegnelse for dem selv som Guds folk. Sådan læser vi i Salme 80: *Du rykkede en vinstok op i Egypten og plantede den, hvor du drev folkeslag bort (v9) Hærskarers Gud, vend tilbage, se dog ned fra himlen! Tag dig af denne vinstok! (v15)*. Gud havde ført sit folk ud af Egyptens slaveri ind i Kanaan og havde plantet dem i det forjættede land. Fordi de var Guds vintræ, vidste de også, at de skulle bære frugt for ham. For Jesu disciple og alle andre jøder havde "vinstokken" denne særlige betydning.

Men desværre gik det galt med vinstokken. Og profeterne måtte sige sandheden til Guds folk. Herren sagde gennem profeten Jeremias: *"Jeg havde dog plantet dig som en vinranke, en ægte stikling. Hvor kunne du da forvandles til et vildskud, en uægte vinstok?" (Jer 2,21)*. Frugten udeblev, fordi folket blev ikke i Guds kærlighed! Og nu stod det overfor dommen! Gud sagde: *"Gå langs vinstokkene, og ødelæg dem, men ryd dem ikke helt væk; riv rankerne af, de hører ikke Herren til" (Jer 5,10)*.

I det lys er det noget helt særligt, at Jesus siger: *"Jeg er den sande vinstok!"* Jesus sætter sig ind i folkets historie. Han gør sig til ét med dem, som skulle have Guds vinstok. Det, de burde have været som folk, det var han nu for dem. Han bærer de frugter, som folket burde have båret. Og samtidig bliver han udleveret til ilden og dommen, når han forkastes og dør på korset. Jesus er den sande vinstok.

Han siger til disciplene dengang og til os, som ved tro og dåb er blevet hans disciple: *"Som Faderen har elsket mig, har også jeg elsket jer; bliv i min kærlighed (v9)*. Det er, hvad disciplene og hele det jødiske folk havde brug for. Det er også lige, hvad vi behøver. Ved tro og dåb er enhver kristen indpodet på det sande vintræ, dvs. i Kristus. Vi lever af hans kærlighed.

Guds vilje på to måder

Men hvad mener I? En mand havde to sønner. Han gik hen til den første og sagde: Min søn, gå ud og arbejd i vingården i dag. Men han svarede: Nej, jeg vil ikke! Bagefter fortrød han og gik derud. Så gik han til den anden søn og sagde det samme til ham. Han svarede: Ja, herre! men gik ikke derud. Hvem af de to gjorde deres fars vilje?» (Matthæus 21,28-31)

I Bibelen tales der på to måder om Guds vilje. Den ene måde møder vi alle de steder, hvor Gud fortæller os, at det er hans vilje, at vi holder hans gode bud og følger dem. Hans vilje er, at vi skal gøre, hvad han har åbenbaret for os i den skrevne lov.

Det kalder vi for "Loven".

Den anden måde, Bibelen taler om Guds vilje på, er der, hvor Gud fortæller os om sin frelsesvilje. Han vil, at alle mennesker bliver frelst (1 Tim 2,4). Han fortæller os, at han derfor har fjernet vore synder så langt fra os, som øst er fra vest (Salme 103). Og tænk på Johannes Døbers prædiken: "Se Guds Lam, som bærer verdens synd!" (Joh 1,29).

Den vilje hos Gud kalder vi for "Evangeliet". Den handler ikke om, hvad vi gør for Gud, men hvad Gud gør for os. Når toldere og skøger hørte det, fortrød de. De bekendte deres synder og blev tilgivet.

Sådan gør vi Guds vilje, nemlig når vi fortryder og tror på Guds tilgivelse.

Den største

På den tid kom disciplene hen til Jesus og spurgte: «Hvem er den største i Himmeriget?» Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem og sagde: «Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget. (Matthæus 18,1-4)

"Hvem er den største i Himmeriget?" Disciplenes spørgsmål går på, hvad de er i forhold til andre. Og vi har samme spørgsmål i os. Det kommer til udtryk, når vi kritiserer hinanden. Men også, når vi føler os mindre værd end andre kristne og måske ligefrem sætter spørgsmålstejn ved, om vi overhovedet selv kan regnes som kristne.

Jesus svarede. Men først måtte disciplene vente på, at han kaldte på et lille barn. *Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem.* Og først da svarede han: *"Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget."*

Den største er den, som ydmyger sig som et barn. At ydmyge sig er at leve af Guds nåde og tilgivelse. Du har ikke fortjent Guds godhed. Alligevel sørger han for dig. At blive sørget for af Gud er stort. Det er at være størst i himmeriget. Det er stort, også selv om du ikke tør regne med dig selv. For Jesus siger: *"Den, der bliver som dette barn, er den største i Himmeriget."*

Hjælp i skyld

I middelalderen forsøgte man at overvinde angst, skyld og frygt ved såkaldt "gode gerninger", klosterliv, aflad, bøn til helgener og messer. Kirken blev forandret efter tidens trend. Den mistede sin identitet som kristen kirke og blev fyldt med afgudsdyrkelse. Endda med pavers og præsters billigelse.

I det 21. århundrede ændres det kirkelige liv mange steder på lignende måde efter vor tids forestillinger. Målet er at skabe "vellykkede mennesker" og at give folk, hvad de har lyst til, og at få flere i kirke. Men her er ingen hjælp til den mislykkede og skyldige. Her er kun hjælp til selvhjælp i mødet med skyld, angst, død og dom.

Den 31. oktober er "reformationsdag". Her mindes kristne, at en munk i Wittenberg opslog 95 teser på en kirkedør i 1517. Og de førte til reformation af kirken. Man fandt tilbage til hjælpen og

trøsten i det oprindelige evangelium, som er, at *Gud gav os sin Søn som Frelser og Herre. Og at alle vore synder er tilgivet på grund af hans stedfortrædende død og opstandelse.* Den gave giver Gud os i evangeliets prædiken og i dåbens og nadverens sakramente.

Det er det glædelige budskab også til os i det 21. århundrede! Godt at genopdage! Godt at tro på! Godt at hvile i! Godt at leve på!

Fra døden til livet

"Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der hører mit ord og tror ham, som har sendt mig, har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet." (Johannes 5,24)

Her får vi svaret på, hvordan vi kommer fra døden til livet, og hvordan vi undgår dommen: Ved at høre Jesu ord. Altså ved at Jesus arbejder med os en aften i stuen, hvor du læser i Bibelen i stedet for at se en film. Du hører hans ord. Og på søndag, hvor du går i kirke i din menighed og hører en prædiken i stedet for at holde en søndag uden Gud og hans kirke.

Det fantastiske ved Jesu ord er, at det giver os tro og tillid. Han taler ind i vort hjerte og fylder vore tanker med sig selv. Vi er i ham, og han er i os ved Evangeliets ord.

Jesus havde forud for dette vers i Joh 5 hjulpet en mand, der havde været syg i 37 år. Fortællingen afslører noget om manden og om dem, som havde svigtet ham. Det har vi brug for at høre. Det er Guds ord om os og til os. Og her ser vi, at Jesus træder til og hjælper. Og Helligånden skaber en bøn i os om tilgivelse og hjælp. Og Jesus svarer med disse ord: *Den time kommer, ja, den er nu, da de døde skal høre Guds søns røst, og de, der hører den, skal leve (Joh 5,25).* Så stærke er Jesu ord til os ved aftenbønnen i stuen og på søndag i kirken. Døden kan ikke skade dig. Når du hører Guds Søns røst, går du over fra døden til livet.

Dage, da I vil længes

"Der skal komme dage, da I vil længes efter at se blot én af Menneskesønnens dage, men I skal ikke se den." (Lukas 17,22)

Vi kender alle til at længes efter gode dage, som ikke er mere. Og vi vil gerne tro på dem, som lover os, at de gode dage vender tilbage.

Jesus mærkede længslen hos sine disciple og sagde ligeud: "... *men I skal ikke se dem!*" Midt i længslen ville de ikke opleve bare på én af de gode dage, de havde sammen med Jesus før hans død på korset og før hans himmelfart.

Hvordan hjælper han os, når vi længes?

Først advarer han: *Man vil sige til jer: Se, dér er han! eller: Se her! Men gå ikke derhen, og følg ikke efter (17,23)*. Han fortæller, at nogle vil udgive sig for at repræsentere Kristus, men ikke er det. Tænk på Muhammed, som påstod, at han var den talsmand, Jesus havde lovet skulle komme (Koranen 61:6). Tænk på paven, som kalder sig selv for "Kristi stedfortræder", men fornægter, at vi frelses af nåde ved tro uden nogen fortjeneste fra vor side. Eller tænk på dem, som forkynder, at man ved tro på Jesus kan opnå velstand og jordisk lykke.

Derefter giver Jesus to holdepunkter:

1) *"For som lynet lyser fra den ene ende af himlen til den anden, når det lyner, sådan skal Menneskesønnen vise sig på sin dag" (17,24)*. Når Menneskesønnen kommer synligt igen, vil det være dommedag. Det vil være åbenlyst for både levende og døde. Det vil være, som når det lyner, og lyset spreder sig over verden. Da vil livet på den gamle jord ophøre, og Kristus giver evig salighed til alle dem, som hører ham til.

2) *"Men først skal han lide meget og forkastes af denne slægt" (17,24)*. Hans lidelse for vore synder er beviset på, at han elsker os. Når det prædikes for os, er Guds rige hos os, selv om vi erfarer modgang og må lide med Kristus. Han forudsiger jo selv modgangen, når han forudsiger, at han skal *"forkastes af denne*

slægt". Det er en stor trøst, når evangeliet forkastes af mennesker, og når kristne forfølges på grund af troen.

Det, Jesus Kristus har gjort for os, da han led, døde og opstod, er vor redning og glæde. Vi kan sætte alt vort håb til ham og hans løfter.

Halv eller hel hvile?

"Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle. For mit åg er godt, og min byrde er let." (Matthæus 11,28-30)

Der er brug for hvile, når du er træt efter vel udført arbejde! Men også og især, når du er træt efter hårdt slid, hvor det meste eller alt mislykkedes! Der er brug for hvile i sygdom og smerte. Og der er brug for hvile, når fremtids-udsigterne er dystre og fortsat arbejde ser ud til at være nyttesløst!

Men hvilen er kun halv, hvis vi efter hvilen står tilbage med de samme problemer. Tænk, hvis vi kunne hvile og efter hvilen få at vide, at en anden har overtaget ansvaret og sørger for os. Og hvis han samtidig sagde: "Gå bare tilbage til arbejdet. Jeg er hos dig og gør arbejdet let for dig. Og jeg velsigner dig uanset hvad!"

Men sådan er evangeliet! Hør det på søndag!

Herre Jesus! Giv os hvile hos dig!

Rådvildhed og angst? Jesus giver håb!

Jesus sagde: "Og der skal ske tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene gribes af angst, rådvilde over havets og brændingens brusen. Mennesker skal gå til af skræk og af frygt for det, der kommer over verden, for himlens kræfter skal rystes. Og da skal de se Menneskesønnen komme i en sky med

magt og megen herlighed. Men når disse ting begynder at ske, så ret jer op og løft jeres hoved, for jeres forløsning nærmer sig. ... Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå." (Lukas 21,25-28 og 33)

"Rådvidhed" og "angst". Vi skal gøre noget ved det. Ved biodiversiteten, ved klimaet og ved krigene. Men er det snart for sent? Det mener mange, men vi skal gøre vort yderste for at redde planeten. Andre siger: der er altid håb, og vi må ikke tale så negativt. Hvis man tror på evolution, tror man også på, at det bliver bedre.

Hvad siger Jesus? Han fortæller, os, om rådvidhed og angst og frygt i verden. Og han fortæller: ***Himmel og jord skal forgå!*** Og der er en stor glæde, fordi det er HAM, JESUS, der siger det, ham, som kom til jord for at frelse os.

Og når vi lytter til Jesus, får vi at vide, at det ikke er "de andre", som er problemet. Det er heller ikke naturen, som er problemet, ej heller tyranner og diktatorer. Det er folket, os alle, hele menneskeheden og hver eneste af os. Og Jesus udlægger de ti bud for os, mærker vi, hvad der er galt. Det er hjertet. Vore hjerter. En gift har spredt sig i hele menneskeslægten. Også hos os.

Men da skal vi tænke på, at det er Jesus, der fortæller os alt dette. Og at han kom for at frelse sit folk fra deres synder. Jesus kom og påtog sig vores skyld. Han giver tryghed, håb og frelse, når han siger: "Dine synder tilgives dig!" Hans Evangelium frier fra rædslen og giver sikkert håb. Derfor kan kristne tale om undergangen med håb!

Fængslet på grund af en prædiken

Skal man have medlidenhed med en fængslet prædikant? Hvis han bliver fængslet på grund af prædiken, er han vel selv ude om det. Eller hvad?

Men NEJ: Man skal ikke have medlidenhed med dem, der prædiker Guds ord. De er jo sendebud og under Guds omsorg og beskyttelse. De er højt betroede tjenere. Sådant en prædikant var Johannes Døber. Jesus fortæller om Døberen, som var fængslet på grund af prædiken af Guds bud og af profeternes forjættelser om Kristus:

Hvad gik I ud i ørkenen for at se? Et siv, der svajer for vinden? Nej, hvad gik I ud for at se? Et menneske i fornemme klæder? Se, de, der bærer fornemme klæder, findes i kongeslottene. Nej, hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, jeg siger jer, også mere end en profet. Det er om ham, der står skrevet: Se, jeg sender min engel foran dig, han skal bane din vej for dig. (Matthæus 11,7-10)

Johannes Døber var fængslet på grund af sin prædiken. Han prædikede det, som han havde hørt fra Gud. Og han prædiker for både konge og menigmand. Men kongen ville høre på irrettesættelser og fængslede prædikanten. Og menigmand var udfordret. For mon Døberens prædiken om Kristus duede, når han selv sad i fængsel?

Sådan udfordres vi også i dag, når vi hører en kristen prædiken. Den afslører os i vores selvished og gudløshed. Det er ubehageligt. Og den forkynder Kristus for os. Vi ser ham på et kors, død for vore synder. Men er sådan en frelser værd at tro på?

Prædikanter bliver også i dag forkastet af både konger og menigmand. Også af deres egen kirke og menighed. Er de så selv ude om det? Ikke hvis de prædiker Guds ord i tålmodighed og trofasthed. De er jo i Guds tjeneste.

Tænk, hvis præster går i Johannes Døbers fodspor og prædiker, hvad Gud har befalet dem at prædike! Det bliver ikke ren lagkage og menneskelig succes. Men det bliver sandt og derfor også godt.

Hør Skriften blive læst op og hør en prædiken om Guds bud og om Kristus på søndag. Det har du måske brug for.

Identitet?

Dette er Johannes' vidnesbyrd, da jøderne fra Jerusalem sendte præster og levitter ud til ham for at spørge ham: "Hvem er du?" (Johannes 1,19)

Hvem er du?

Præster og levitter var sendt ud for at spørge Johannes Døber. For de forventede Messias' komme. Mange drog ud til Johannes ved Jordanfloden og blev døbt. Håbet vågnede. Troen blev levende. Hvem er han? Er han profeten, som skal komme, før Messias kommer? Eller er han måske selveste Messias (Kristus)? - Når noget så stort sker, står der nogen bag. Kommer Gud nu og frelser sit folk? Derfor spørger de ham, som prædiker og døber ved Jordan: "*Hvem er du?*"

Hvem er jeg?

Sådan en forventning er desværre ikke udbredt i vores tid. Der bliver ikke spurgt meget efter, hvor Frelseren er. Det spørgsmål, som oftest stilles, er snarere: "*Hvem er jeg?*" Nutidens spørgsmål vender indad. Hvor kommer jeg fra, hvor går jeg hen? Rodløshed, rådvildhed. Man eksperimenterer med sit eget liv og med andres for at få svar. - Vi går måske med en forestilling om, at vi moderne mennesker har større viden om mennesket, end man havde i tidligere generationer. Men personlig usikkerhed er ikke blevet mindre af den grund. Tværtimod! Måske fordi psykologer og læger også selv leder efter svar!

Hvem er Kristus?

Da er det godt, at fokus bliver rettet på Kristus! Hos ham vokser håbet frem. Ørkenen blomstrer. Den kristne dåb og bibelsk prædikenen om Guds tilgivelse genvinder sin betydning blandt kristne. Det er befriende at vi stiller spørgsmålet til Jesus Kristus: "*Hvem er du? Og hvor er du?*" Evangeliet svarer og giver ro i tanken, trøst i hjertet og glæde til at leve. Når vi kender Jesus som Kristus bliver der Kristus-fest. Hyrderne fandt ham i krybben. Vi finder ham i Evangeliet og i Dåbens og Nadverens sakramenter.

Simeons trøst

I Jerusalem var der en mand ved navn Simeon; han var retfærdig og from og ventede Israels trøst. (Lukas 2,25)

Simeon var en gammel mand. Han ventede en helt bestemt trøst, nemlig den trøst, Gud havde givet sit folk gennem profeterne og gennem den måde, han havde ført dem på. Her var trøsten ikke kun gode ord. Den bestod derimod i, at Gud ville komme til sit folk i egen person og frelse dem fra alle deres trængsler og lidelser, ja, fra døden og alt ondt. Den gamle mand, Simeon, ventede på denne trøst.

Det er noget særligt, når ældre mennesker ser fremad. Det virker stærkt. Det er en gave. Som når man står foran et bjerg, som hverken unge eller voksne kan bestige, og en ældre siger: "Jeg bestiger det! For jeg venter på, at Trøsteren kommer. Han vil gå med mig, og så jeg klarer det." Det er stærkt! Her står en gammel mand, som både behøver trøst og trøster andre med den trøst, han selv har i sin favn.

Kandake 2024
ISBN 978-87-90210-23-6